

mindsket Heftighed. Særlig var de „Skriftkloge“ kommen i Krigsstemning, efter at de ved Formiddagsmødet havde lidt et alvorligt Nederlag ved Afstemningen paa Spørgsmaalet om Biblens guddommelige Oprindelse. Vilh. Pram erklærede rentud, at han nu vilde plante Oprørsfanen i Menigheden og kalde dens frie Mænd og Kvinder til aaben Kamp mod alle dem, der af lyssky Frygt vilde gøre Forstanden til Træl under Avtoritetstroens Aag. Denne Udæskning kaldte nu ogsaa Modstanderne frem; og ikke alene Partiernes Ordførere, ogsaa de menige Skarers mangestemmige Ekko lod sig efterhaanden høre. Een efter een traadte Folk op paa Talerstolen, baade Mænd og Kvinder, underlige Skikkelser . . . alle betagne af den samme brændende Trang til at bekende, forkynde, forjætte og forny.

Rundt om Tribunen sad Mødets Hædersgæster og de særligt indbudne Talere, deriblandt baade den stumpe Pastor Magensen med de evige Helvedstraffe — „Bettefanden“, som han populært kaldtes i Modstandernes Lejr —, og den sørgmodige Tvivler Kandidat Boserup. Størst Opmærksomhed vakte naturligvis den unge Minister, der havde Plads ved Siden af Fru Gylling, og som med en noget anstrengt Værdighed modtog de Oplysninger om de optrædende Talere, der meddeltes ham af nogle kjoleklædte Højskolemænd, som havde stillet sig op bagved ham.

Oppe paa Tribunen ved Siden af Talerne sad Forstander Sejling, Mødets Ordstyrer. I alvorsfuld Ubevægelighed, med Armene korslagte over Brystet, saa han ud over Forsamlingen med den uigennemtrængelige, barske og myndige Mine, der gjorde ham saa frygtet baade blandt Venner og Modstandere. Den Vankelmodighed, der forhen havde præget hans offentlige Optræden og i saa høj Grad skadet hans Indflydelse i Menigheden, var i den sidste Tid — efterhaanden som Vilh. Pram forøgede sin Popularitet hos de unge — vegen for en endog ualmindelig Fasthed.